

Klasse — men i at føre et uordentligt Levnet og i Druffenstab. Han havde faaet Orlov, blev borte og blev senere funden saaledes, at han ligefrem var til Spot; jeg ansaa ham for at have vanæret Uniformen, og han blev derfor nedsat i de Meniges 2den Klasse. Det er meget rigtigt, hvad det ærede Medlem for Ridders Amtis 2den Valgtreds (N. P. Jensen) gjorde opmærksom paa, at man vel skal lægge Mærke til, hvorledes disse Folk, som ere nedsatte i de Meniges 2den Klasse, sætte deres Huer. Jeg tror netop, det er saadanne Folk, som Væksfølelsen snarest vækkes hos ved en Straf som denne; det er noget Ryt, det er en Straf, som de komme til at tænke nærmere over; og det var ogsaa Tilfældet med den Mand, jeg omtalte, at han forandrede sig, tog sig sammen og atter rykkede op i de Meniges 1ste Klasse. Jeg vilde derfor sætte megen Pris paa, om den høitæredede Minister kunde imødekomme Thinget i denne Henseende. Jeg antager nemlig, at det ogsaa er det nærværende Things Mening, at man skal bibeholde denne Straf. — Der er et Hensyn, som det forekommer mig ikke har spillet den Rolle, som det bør, under denne Forhandling, og det er den Betragtning, at Krigsmagten ikke alene skal være saaledes, at den er til Bæm for vort Fædrelands Frihed og Selvstændighed, men ogsaa skal være saaledes indrettet, at den aldrig kan blive til Fare for Friheden. Jeg sigter derved til § 47, og der er Noget i § 102, som staaer i Forbindelse dermed. Uagtet jeg ikke var Medlem af Thinget, da denne Sag forrige Gang blev forhandlet, ved jeg dog, at det var en af de Paragrafer, som man havde den største Vanskelighed med. Det forekommer mig, at om man end ikke kan udtømme Alt, som den ærede Krigsminister sagde, er der dog visse Bestemmelser, som paa ingen Maade maa savnes, og jeg synes, det er Noget, man i det Hele pleier at iagttage i vor Lovgivning, at naar en Bestemmelse staaer i Grundloven, og den passer ind i en anden Lov, saa indfætter man den der saavidt muligt med Grundlovens Ord. Jeg kunde ønske den Tilføjning til denne Paragraf, at „i ethvert Tilfælde skal den, som udsteder eller adlyder nogen Befaling, der sigter til at antaste Rigsdagens Sikkerhed og Frihed, straffes som skyldig i Højforræderi,“ med Henvisning til Grundlovens § 43. Jeg tror ikke, man kan henstøde sig under, at Vedkommende maastee er uvidende i den Henseende; thi Krigsmænd ere mindre undskyldte end andre Borgere, idet nemlig Krigsartikler, altsaa Straffelovens Bestemmelser, blive indprentede dem fra første Færd af, da de komme i Tjenesten. Jeg har selv som Officer sørget for, at denne Grundlovsbestemmelse ogsaa blev oplæst ved Lønningssparaderne; og naar noget Saadant iagttages, tvivler jeg ikke om, at Noget vil kunne henstøde sig under, at han ikke klarlig har indset, at det var en Forbrydelse, han gjorde sig skyldig i. Jeg kommer deraf til nogle Bestemmelser, som

angaa det saakaldte Respektforhold. Det er noget vanskeligt at tale derom; thi det staaer jo i Forbindelse med Omordningen paa et andet Omraade, nemlig af selve Bestemmelserne om, hvad der skal være Respekt, hvad der skal henregnes dertil, hvilke Tegne der f. Ex. skulle befales, som den Underordnede skal iagttage lige overfor sine Foresatte eller sine Overmænd; men jeg tror, at det gælder om ikke at bringe mere Usandhed og Unatur ind i alle disse Forhold, end der allerede tilbørlig er. Der er virkelig mange Bestemmelser, som forekomme mig ikke længere at være tidssvarende; men fremfor Alt tror jeg, man ved denne Leilighed maa sørge for, at der skjælnes mere, end sket er i dette Lovforslag, mellem Overmænd og Foresatte. Jeg skal eksempelvis nævne, at den Undergivne, naar han har været i et Berørelse hos sine Foresatte, skal gaa baglænds ud af Døren. Naar jeg fik en Oppasser, som netop havde lært dette Respektforhold, var det noget af det Første, jeg lærte ham, at han skulde gaa forlængs ud af Døren, thi ellers risikerede man, at han tabte, hvad han havde i Hænderne; det er kun et Eksempel, jeg nævner. Jeg tror rigtignok, at denne Paragrafs Affattelse meget maa rette sig efter, hvilke Tegne der i Fremtiden skulle befales som Respekttegn. — Uagtet den høitæredede Minister i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, omtaler, at den legemlige Lugt er affjættet ved dette Lovforslag, finder man dog, foruden andre Steder, i § 131 nævnt Klingeslag som noget, der er tilladt at tildele eller lade tildele i visse Tilfælde. Jeg skal indrømme, at naar en Befalingsmand bliver forhaanet, eller der sker truende Sammenstøtten omkring ham, saa kan jeg ikke fortaenke ham i, at han drager sit Bærg og slaar fra sig; men jeg vil paa den anden Side ikke ligefrem forsøve det som Noget, der er fuldstændig rigtigt, jeg vil undskyldte det, fordi jeg anser ham for i et saadant Dieblis ikke at handle med lodt Blod. Det forekommer mig, at Lovens Forfatter har havt en Følelse af det Samme, idet det nemlig tilfødt hedder, at den, der har været i et saadant Tilfælde, som ovenfor er omhandlet, bør derom afgive Melding. Jeg kunde derfor meget ønske, at dette blev omredigeret saaledes, at det ikke stod som en Ret, vedkommende Foresatte havde, at tildele Klingeslag; men at det, naar det havde fundet Sted, var en formildende Omstændighed, der som Vedkommende maatte siges ikke at have kunnet handle med lodt Blod. Jeg vil endog gaa saa vidt, at jeg kan tænke mig som et Slags Nødværg, at en Befalingsmand ligefrem hugger en Mand ned. Jeg kan ogsaa tænke mig det som en forebyggende Forholdsregel, f. Ex. ligeoverfor Fjenden, hvor der opstaaer Vælden og imod Befaling sker Overgang til Flugt i et Dieblis, hvor det er af allerførste Bigtighed at holde et bestemt Punkt. Da vilde jeg dømmen den Officer meget mildt, som i saa Tilfælde lod en Mand ligge paa sine Gjerninger,